Sumari

I. Assalt a les portes de Pantalònia 7
II. L'*Escuma del Mar* busca cuiner 15
III. Allà bufa! 23
IV. De grumet a capità 37
V. Rumb a Coralina 47
VI. El vaixell del terror 53
VII. Aliats inesperats 61
VIII. La Ciutat Enarbrada 69
IX. Viatge en vaixell volador 77
X. La primera decisió del rinoceront Mauri 93
XI. Trampa pirata 103
XII. La noblesa de l'exrei Capipota 115
XIII. L'Assemblea Sagrada 127
XIV. La batalla naval 137
XV. Judici a l'Abu Abu 147
XVI. Retorn a casa 161

I

Assalt a les portes de Pantalònia

Gairebé tots els gats són iguals. Gairebé. La majoria es passen la vida dormint sense sortir mai de casa seva. Els més agosarats de vegades canvien de barri.

Però l'Ikatú no era un gat normal. Ell volia ser capità d'un vaixell i navegar pels set mars. Històries llegendàries parlaven de les coves submarines de la remota illa de Coralina. Allà hi devia haver fabulosos tresors pirates.

Un bon dia, fart de dormir setze hores al dia com qualsevol gat, se'n va anar de casa i va deixar un missatge curt darrere seu:

Estimats, pare, mare i cadellada,

Me'n vaig a viure aventures. M'emporto l'espasa del rebesavi i el vostre record dins del cor.

Ikatú

Des del domicili familiar, va fer autoestop de carro en carro fins al port de Pantalònia, on va arribar quan es feia de nit. La ciutat s'alçava envoltada de muralles infranquejables. A la porta principal, dos gossos burots demanaven la documentació i el peatge a tothom que volia endinsar-se entre els seus murs. Els comerciants podien travessar la porta si pagaven cinc rals, però els aventurers, els rodamons i els pidolaires hi tenien prohibit l'accés.

El gat es va fixar en els enormes ullals dels dos forts pastors alemanys i en les alabardes de tall esmoladíssim que portaven. Necessitava un estratagema per entrar a la ciutat. Enfilar-se per la muralla de nit era massa arriscat fins i tot per a un gat com ell, amb una vista set vegades millor que la de qualsevol cànid.

Feia fred, i a l'Ikatú se li començaven a gelar les orelles punxegudes. Rondant per la part exterior de la muralla va trobar un barril abandonat. Aleshores se li va acudir imitar el guerrer aqueu Ulisses, que es va esmunyir a Troia amagat en un cavall de fusta. Així que va escriure amb lletres molt grosses damunt de la tapa del barril:

Després el va obrir i es va amagar a sota d'una pila de palla.

Allà es va quedar una estona que se li va fer eterna, fins que un gos petaner va veure el barril i va tenir la mateixa idea. Després d'empènyer-lo amb moltíssims esforços fins a la porta de la muralla, al gosset li va agafar pànic.

—Mira que ets babau! Però tu et penses que aquestes dues bèsties et deixaran travessar les muralles com si res, només per la teva cara bonica?

Els burots li van preguntar què era aquell barril, i el petaner, que tremolava de por, els va explicar que era un regal per al comte de Pantalònia.

—Un regal? —va bordar un dels pastors alemanys, perquè cap dels dos no sabia llegir.

—És el que hi ha aquí escrit —va contestar el gosset, al qual se li començava a eriçar l'escàs pelatge de chihuahua en veure les males puces que gastava aquell tros de gos.

—Què et sembla, Ferotge? —va preguntar un gos burot a l'altre—. No creus que hauríem d'obrir el barril per veure què hi ha a dins?

—Doncs no ho sé... —va respondre en Ferotge mentre es gratava el cap amb la pota.

—Jo no ho faria per res del món —va interrompre el gos petaner.

—I per què no, si es pot saber? —va voler saber l'Àtila, el més malcarat dels dos grans gossos.

—Si jo fos el comte de Pantalònia, no m'agradaria que ningú obrís els meus regals.

—Això és veritat —va murmurar en Ferotge—. Si l'obrim i s'assabenta que ho hem fet nosaltres, ens pot caure el pèl, Àtila. Deixem-lo passar, i no ens compliquem la vida.

—Pots passar, petaner —va decidir l'Àtila—, però serà millor que demà al matí aquest regal sigui al palau del comte de Pantalònia, o no pararem fins que et trobem i et castiguem de valent.

—Així es farà, senyors burots!

L'Antolí va traspassar la porta i va empènyer el barril lluny de l'estreta vigilància dels pastors alemanys. Després es va posar a fer salts d'alegria i a moure frenèticament la cua. Era la primera vegada que entrava a Pantalònia! Estava celebrant el

seu gran triomf quan va sentir un toc, toc, toc, que venia de dins del barril.

—Qui hi ha, aquí?

—Soc l'Ikatú! Treu-me d'aquí!

—Ikatú? Tu no ets d'aquí a la vora, oi?

—Doncs no, però quina importància té, això?

—I si et trec i m'ataques per robar-me? Si et pogués veure, sabria de quin peu calces i quines intencions tens —va reflexionar el gosset.

—De peu, cap, en tot cas, pota —va respondre l'Ikatú des del fons del barril.

—És una manera de parlar, que soc un chihuahua elegant. De quina raça ets?

—Soc un comú europeu de color tortuga, si bé al meu cor hi ha sang que es remunta fins a l'època dels faraons egipcis.

—En tots els anys que fa que vaig pel món, mai no he sentit a parlar d'una raça amb aquest nom. No em sona gens —va dir el gosset, mentre posava una cara molt seriosa com si fos el gos coniller d'un detectiu de novel·la.

© del text: Miguel Cordero Bellas, 2018
© de la traducció: Anna Llisterri Boix, 2018
© de les il·lustracions: Matías Tolsà Montedoro, 2018
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2018
C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: octubre de 2018
ISBN: 978-84-1303-025-8
DL L 1.063-2018
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

imprès a **lleida**

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.